

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

SERGIU
CELIBIDACHE

100 ΧΡΟΝΙΑ από τη γέννησή του
Παρασκευή 16/11 - 23/11 - 30/11

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων,
Πολιτισμού και Αθλητισμού

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης επιχορηγείται
και εποπτεύεται από το Υ.ΠΑΙ.Θ.Π.Α.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ

Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Κέλλυ Μιμηκοπούλου

Ειδικό Ταμείο Οργάνωσης Συναυλιών
(Ε.Τ.Ο.Σ.) της Κ.Ο.Θ.

Πρόεδρος
Κωνσταντίνος Ζέρβας

Αντιπρόεδρος
Δόμνα Ευνουχίδου

Μέλη
Μαρία Βοζίκη
Μιχάλης Λαπιδάκης
Ευσταθία Μαυρίδου-Γκουτζίκα

Συντονισμός-επιμέλεια ύλης:
Νίκος Κυριακού

Μουσικολογικές αναλύσεις:
Evelin Voigtmann

Μεταφράσεις:
Κατερίνα Καϊμάκη

Φωτογραφίες ΚΟΘ:
Νώντας Στυλιανίδης

Σχεδιασμός εντύπου:
Γιώργος Βαλμάς

Εκτύπωση:
ThessPrint

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης
Κολοκοτρώνη 21, 56430
Σταυρούπολη (Κτίριο Μονής
Λαζαριστών)

Αίθουσα Δοκιμών Κ.Ο.Θ.
Λ. Νίκης 73, 54622
Θεσσαλονίκη
Τηλ. 2310 257900

Εκδοτήριο Κ.Ο.Θ. στη Πλατεία
Αριστοτέλους
Τηλ. 2310 236990

➤ 100 Χρόνια από τη γέννηση του Sergiu Celibidache

Ημερομηνία γέννησης: 28 Ιουνίου 1912, Roman, Ρουμανία

Ημερομηνία θανάτου: 14 Αυγούστου 1996, Παρίσι, Γαλλία

Ο σχεδόν μεταφυσικά προικισμένος Ρουμάνος μαέστρος Sergiu Celibidache σπούδασε Φιλοσοφία και Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο του Βουκουρεστίου. Το 1936 πήγε στο Βερολίνο, όπου συνέχισε τις σπουδές του, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον του κυρίως στη μηχανική κυμάτων, αλλά και τη μουσική. Η διδακτορική διατριβή του είχε ως θέμα τον Josquin des Prez. Από το 1939 έως το 1945 σπούδασε στο Κολλέγιο Μουσικής του Βερολίνου με τους Fritz Stein, Kurt Thomas και Walter Gmeindl. Αμέσως μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του, ο Sergiu Celibidache είχε την δυνατότητα να εργαστεί με την Φιλαρμονική του Βερολίνου, καθώς ο προηγούμενος μαέστρος της, ο Wilhelm Furtwängler, δεν επιτρεπόταν να διευθύνει συναυλίες δημόσια, λόγω υποψίας για συνεργασία με το ναζιστικό καθεστώς. Για τρία χρόνια διεύθυνε τις περισσότερες συναυλίες της διάσημης αυτής ορχήστρας, ενώ έγινε αντιληπτή και η ιδιαίτερη προσωπικότητά του. Μετά την επιστροφή του Furtwängler στην κορυφή της ορχήστρας, ο Celibidache εργάστηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα κυρίως ως προσκεκλημένος μαέστρος, χωρίς να αναλαμβάνει κάποια μόνιμη θέση σε κάποια ορχήστρα, γιατί οι απαιτήσεις του ήταν σχεδόν αδύνατον να πραγματοποιηθούν, αλλά και γιατί και ο ίδιος δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει υποχωρήσεις απέναντι στους μουσικούς και το κοινό του. Αρχικά, συνέχισε να συνεργάζεται κυρίως με ορχήστρες του Βερολίνου – τη Φιλαρμονική και την RIAS Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας του Βερολίνου. Μετά την έλευση του Herbert von Karajan ως αρχιμουσικού της Φιλαρμονικής του Βερολίνου, ο Celibidache δεν συνεργάστηκε με την συγκεκριμένη ορχήστρα για 37 ολόκληρα χρόνια. Το 1948 ο Celibidache είχε την πρώτη του εμφάνιση στο Λονδίνο. Στη συνέχεια έκανε συχνές εμφανίσεις στην Ιταλία. Από το 1959 ήταν συχνά προσκεκλημένος της Ορχήστρας της Ραδιοφωνίας της Στουτγκάρδης. Από το 1960 έως το 1962 έκανε μαθήματα master class στην Accademia Musicale Chigiana της Σιένα, στα οποία νέοι μαέστροι επεδίωκαν να καταλάβουν μια θέση μαθητευόμενου. Το 1962 έγινε αρχιμουσικός της Ορχήστρας της Ραδιοφωνίας της Στοκχόλμης, την οποία και αναδιοργάνωσε ολοκληρωτικά (έως το 1971). Από το 1973 έως το 1975 ήταν μόνιμος προσκεκλημένος της γαλλικής Orchestre National. Το 1979 έγινε αρχιμουσικός της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Μονάχου, την οποία κατόρθωσε να μετατρέψει σε ένα από τα κορυφαία σύνολα του κόσμου. Στο Μόναχο επίσης συνέχισε να παραδίδει μαθήματα στη διεύθυνση ορχήστρας. Παρότι ήταν σοβαρά άρρωστος τα τελευταία χρόνια της ζωής του, δεν σταμάτησε να διευθύνει, παρά μόνο μερικούς μήνες πριν από τον θάνατό του. Ο Sergiu Celibidache διηύθυνε τις πρώτες εκτελέσεις των έργων *Θρήνος του Ορλάντο* του Günther Bialas (1986), *Συμφωνία αρ. 3* του Harald Genzmer (1986), *Συμφωνία σε τρία μέρη* του Peter Michael Hamel (1988) και *Undine* και *Jeux des Tritons* του Hans Werner Henze. Ο Sergiu Celibidache ήταν και συνθέτης, αλλά αρνούνταν την παρουσίαση οποιασδήποτε σύνθεσής του.

► Ο Αλέξανδρος Μυράτ για τον Sergiu Celibidache

«Ήταν το 1974, όταν κατά τη διάρκεια μιας πρόβας με την Orchestre Philharmonique, στο στούντιο 104 στο Παρίσι, συναντήθηκα με έναν μάεστρο, ο οποίος έκανε πρόβα με την Orchestre National de France σ' ένα διπλανό στούντιο. Έμεινα κατάπληκτος! Όλα όσα ήξερα τέθηκαν σε αμφισβήτηση από την παρουσία, την πρακτική, τη μέθοδο αυτού του ανθρώπου. "Ποιός είναι αυτός;" ρώτησα. Ο Sergiu Celibidache. Ήθελα να τον κατανοήσω. Αλλά εκείνη την εποχή δεν ήμουν ακόμη ικανός γι' αυτό. Στα 24 μου χρόνια, και ενώ είχα αρχίσει με επιτυχία τη δραστηριότητα μου ως μάεστρος, έβλεπα δύσκολα τον εαυτό μου πάλι στη θέση του μαθητή. (Στα 24 τα ξέρουμε όλα! Σημερινή σημείωση) Έπρεπε να περιμένω μια δεκαετία, για να ακολουθήσω επιτακτικά τον δρόμο προς την κατεύθυνση αυτού του ανθρώπου. Σε κανένα βιογραφικό μου μέχρι σήμερα δεν σημειώνεται ότι υπήρξα μαθητής του Sergiu Celibidache, γιατί αυτό κατά κάποιο τρόπο δεν θα ήταν σωστό. Και όμως αυτός ήταν που άλλαξε εντελώς τη ζωή μου.

Από τη δεκαετία του '80 παρακολουθούσα τις πρόβες του. Στην αρχή δεν καταλάβαινα τίποτε. Βυθιζόμουν πάλι στα συναισθήματά που έτρεφα δέκα χρόνια πριν. Σταδιακά ξεπέρασα αυτόν τον πανικό. Διέκοψα κάθε δραστηριότητα μέχρι να καταλάβω κάτι. Όταν τα αυτιά και η συνείδησή μου είχαν βρει έναν νέο προσανατολισμό, ένιωθα έτοιμος να κάνω την δικιά μου εμπειρία. Τα Σεμινάρια του περί φαινομενολογίας στο Mainz έπαιξαν έναν ουσιαστικό ρόλο. "Ό,τι σας λέω, ό,τι σας διδάσκω, δεν είναι δικό μου. Είμαι μόνο ένας μεσάζων". Συχνά ακούγαμε πόσο επέμενε σ' αυτό. Ήταν ο δρόμος. Ήταν η φωνή, ο λόγος... Δεν υπάρχει αμφιβολία, είναι δύσκολο να μιλήσεις γι' αυτόν με κάποιον που δεν έχει ζήσει, πειραματισθεί και περιπλανηθεί στη ρότα του. Είναι για μένα ένα αστέρι, που λάμπει ψηλά και φωτεινά, που φυλάει πάντα το δρόμο μου. Του είμαι παντοτινά ευγνώμων.»

Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύτηκε στο πρόγραμμα του πρώτου φεστιβάλ που οργανώθηκε στο Μόναχο, στη μνήμη του Sergiu Celibidache, όπου μου δόθηκε η τιμή να διευθύνω την εναρκτήρια συναυλία. Υπάρχει μια τομή στην ιστορία της διεύθυνσης ορχήστρας: πριν και μετά Celibidache. Ο "Ταλιμπίδάκης από την Κρήτη", όπως μου είπε περήφανα στα Ελληνικά όταν πρωτοσυστηθήκαμε (μιλούσε 15 γλώσσες αλλά λίγες μόνο λέξεις ελληνικής), αποτελεί το σταθμό στο υψηλότερο σημείο αυτής της ιστορίας. Όσοι από εμάς το έχουν καταλάβει βρίσκονται σε μια θέση διαρκούς αναζήτησης και αμφιβολίας. «Μακάριοι» λοιπόν όλοι οι άλλοι, όσοι νομίζουν ότι γνωρίζουν. Δεν είναι εδώ ο χώρος για περαιτέρω ανάπτυξη. "Ο καθένας μας κάνει ότι μπορεί και ο Θεός διαλέγει τους δικούς του" όπως θα έλεγε ο άλλος σημαντικός για την ζωή μου "δάσκαλος" J.L. Godard. Θεώρησα ότι έπρεπε να αναθέσω το αφιέρωμα αυτό στην επέτειό του, σε τρεις συναδέλφους: John Georgiadis, Richard Studt, Jordi Mora Griso. Ο καθένας, με την ευαισθησία του, την προσωπική του διαδρομή και ιστορία, θα συνεισφέρει στην εξέλιξη της ορχήστρας μας και θα παρουσιάσει στο κοινό μας την έμπρακτη απόδειξη, ότι η κληρονομιά του Sergiu Celibidache δεν είναι "σχολή", ούτε "δόγμα", αλλά τρόπος ύπαρξης.

Αλέξανδρος Μυράτ
Καλλιτεχνικός Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

► Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι ένα από τα δύο σημαντικότερα συμφωνικά σχήματα της Ελλάδας. Το ρεπερτόριο που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα της ξεκινά από τη μουσική μπαρόκ και φθάνει μέχρι τις πρωτοποριακές συνθέσεις του 21ου αιώνα.

Ιδρύθηκε το 1959 από τον Έλληνα μουσουργό Σόλωνα Μιχαηλίδη και κρατικοποιήθηκε το 1966. Πολλοί και σημαντικοί Έλληνες καλλιτέχνες ανέλαβαν τη διευθυντική «σκυτάλη» της. Πρώτος ο ιδρυτής της και στη συνέχεια ο Γεώργιος Θυμής, ο Άλκης Μπαλτάς, ο Κάρολος Τρικολίδης, ο Κοσμάς Γαλιλαίας, ο Κωνσταντίνος Πατσαλίδης, ο Λεωνίδας Καβάκος, ο Μίκης Μιχαηλίδης και ο Μύρων Μιχαηλίδης. Σήμερα ο αριθμός των μελών της ορχήστρας ανέρχεται σε περίπου εκατόν είκοσι μουσικούς, με διευθυντή τον αρχιμουσικό Αλέξανδρο Μυράτ.

Πέρα από τις τακτικές συμφωνικές της συναυλίες, καλύπτει ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων, πραγματοποιώντας τακτικά παραστάσεις όπερας, μπαλέτου, συνοδεία βωβού κινηματογράφου κλπ. Στο πλαίσιο της διαμόρφωσης του μελλοντικού φιλόμουσου κοινού εντάσσεται η έντονη δραστηριότητά της με εκπαιδευτικές συναυλίες.

Ένας από τους βασικούς στόχους της ορχήστρας είναι η προβολή της ελληνικής μουσικής παρακαταθήκης με την παρουσίαση πολλών πρώτων εκτελέσεων πανελληνίως και παγκοσμίως. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η προώθηση νέων καλλιτεχνών, πολλοί από τους οποίους σήμερα είναι καταξιωμένοι στην ελληνική και διεθνή μουσική σκηνή. Πρωτοπορώντας στον ελληνικό μουσικό χώρο, ηχογραφεί με διεθνούς κύρους δισκογραφικές εταιρείες, όπως η NAXOS, η BIS και η EMI.

Στον κατάλογο των Ελλήνων και ξένων αρχιμουσικών και σολίστ που έχουν συμπράξει με την Κ.Ο.Θ. συμπεριλαμβάνεται ένας μεγάλος αριθμός διάσημων προσωπικοτήτων.

Πέρα από τη συχνή και συστηματική παρουσία της σε πόλεις ολόκληρης της Βόρειας Ελλάδας, περιοδεύει σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Η διεθνής της παρουσία περιλαμβάνει σημαντικές συναυλίες τα τελευταία χρόνια σε Βαλένθια, Πεκίνο, Πράγα, Φλωρεντία, Πιστόια και Βερολίνο.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2012

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
Αίθουσα Αιμίλιος Ριάδης (M2)

Ώρα έναρξης: 21:00

Διεύθυνση ορχήστρας: John Georgiadis

Βιολοντσέλο: Γιάννης Τσιτσελίκης

Πρόγραμμα:

Τζοακίνο Ροσσίνι (1792-1868):
Μια Ιταλίδα στο Αλγέρι, Εισαγωγή (9')

Έντουαρτ Έλγκαρ (1857-1934):
Σερενάτα για έγχορδα σε Μι-ύφεση, έργο 20 (12')

Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι (1840-1893):
Παραλλαγές πάνω σε ένα ροκοκό θέμα για τσέλο και ορχήστρα,
έργο 33 (18')

Διάλειμμα

Φέλιξ Μέντελσον - Μπαρτόλντυ (1809-1847):
Συμφωνία αρ. 4 σε ΛΑ-Μείζονα, έργο 90 ("Ιταλική") (28')

PROGRAMME

16/11

Friday, 16th November, 2012

Thessaloniki Concert Hall
Aimilios Riadis Hall (M2)

Starting at: 21:00

Conductor: John Georgiadis

Violoncello: Yannis Tsitselikis

Programme:

Gioachino Rossini (1792-1868):
L'Italiana in Algeri, Overture (9')

Edward Elgar (1857-1934):
Serenade for Strings in E minor, op. 20 (12')

Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840-1893):
Variations on a rococo theme for cello and orchestra,
op.33 (18')

Intermission

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847):
Symphony No. 4 in A Major, op. 90 («Italian») (28')

● «Τιμούμε ένα μαέστρο»

● «Κλασικά»

● «Honoring a conductor»

● «Classics»

► John Georgiadis (διεύθυνση ορχήστρας)

Γεννημένος στο Έσσεξ, ξεκίνησε να παίζει βιολί σε ηλικία έξι ετών και αργότερα φοίτησε στη Βασιλική Μουσική Ακαδημία. Ήταν το πρώτο βιολί στη City of Birmingham Symphony Orchestra για δύο χρόνια και στη London Symphony Orchestra για έντεκα.

Με την ιδιότητα του βιολιστή, ο John Γεωργιάδης πραγματοποίησε τακτικές εμφανίσεις ως σολίστ σε αίθουσες συναυλιών. Από το 1986 ήταν για τέσσερα χρόνια πρώτο βιολί στο Gabrieli String Quartet, καταφέροντας έτσι να εξερευνήσει το θαυμαστό ρεπερτόριο των κουαρτέτων εγχόρδων.

Ενώ κατείχε την πιο περιζήτητη θέση βιολιστή στο Ηνωμένο Βασίλειο, αυτή του πρώτου βιολιού στη London Symphony Orchestra, στην ηλικία των 26 ετών του παρουσιάστηκε η ευκαιρία να πραγματοποιήσει καριέρα διευθυντή ορχήστρας. Ξεκινώντας πρακτική εκπαίδευση με τη Liverpool Philharmonic έκανε τα πρώτα του βήματα ως μαέστρος.

Κινούμενος από την ανάγκη απόκτησης δικής του τεχνικής και κατανόησης των απαιτήσεων που συνδέονται με τη διεύθυνση ορχήστρας, παρακολούθησε πρόγραμμα σπουδών διάρκειας οκτώ χρόνων πάνω στη διεύθυνση ορχήστρας, υπό τη διεύθυνση του Sergiou Celibidance, του θρυλικού ρουμάνου μαέστρου. Το αποτέλεσμα ήταν μια καριέρα που τον ταξίδεψε στα πέρατα του κόσμου και του επέτρεψε να διευθύνει πολλές σπουδαίες ορχήστρες. Η μακροχρόνια σχέση του με τη London Symphony Orchestra απέδωσε συναυλίες και περιοδείες εντός και εκτός συνόρων, καθώς και ηχογραφήσεις, μία εκ των οποίων αναρριχήθηκε στην κορυφή των charts με τις περισσότερες πωλήσεις. Κάθε χρόνο διευθύνει τις πρωτοχρονιάτικες συναυλίες με τη London Symphony Orchestra, τη BBC Concert, τη London Philharmonic Orchestra και τη Royal Philharmonic Orchestra, αρχικά στο Royal Albert Hall και τώρα στο Barbican. Οι περιοδείες του στο εξωτερικό με την ιδιότητα του διευθυντή ορχήστρας περιλαμβάνουν ένα ταξίδι στο Ομάν με τη London Symphony Orchestra.

Είναι μουσικός διευθυντής και μαέστρος της London Virtuosi Chamber Orchestra, που ιδρύθηκε το 1972, αρχικά ως σύνολο μουσικής δωματίου. Το ενδιαφέρον του για τους νέους ανθρώπους αντανακλάται στο γεγονός ότι διετέλεσε διευθυντής ορχηστρικών σπουδών στη Βασιλική Μουσική Ακαδημία, καθώς και διευθυντής ορχήστρας στην Essex Youth Orchestra για περισσότερα από δέκα χρόνια.

Εξοικειωμένος με το μεγαλύτερο μέρος του ρεπερτορίου συμφωνικής μουσικής κι έχοντας εκτελέσει πλειάδα μουσικών έργων, έχει ειδικευθεί στη βιεννέζικη μουσική και είναι επίτιμο μέλος της Johann Strauss Society της Μεγάλης Βρετανίας.

Η πολυδιάστατη καριέρα του περιλαμβάνει θέσεις μουσικού διευθυντή και σε άλλα μουσικά σύνολα νέων όπως η Bristol Sinfonia, καθώς και συνεργασίες με πολλές ορχήστρες νέων.

Από το 1994 έως το 1996 υπήρξε μουσικός διευθυντής της Συμφωνικής Ορχήστρας της Μπανγκόγκ και κατάφερε να μεταμορφώσει την ορχήστρα αυτή από ερασιτεχνικό συγκρότημα σε μουσικό σύνολο διεθνών προδιαγραφών. Το 1996 η Συμφωνική Ορχήστρα της Μπανγκόγκ προσκλήθηκε στην Πνομ Πενχ από το βασιλιά Σιχανούκ της Καμπότζης. Επίσης συμπράττει τακτικά με τη Φιλαρμονική της Μαλαισίας, στην οργάνωση της οποίας συνέβαλε και ο ίδιος όταν στα τέλη της δεκαετίας του 1990 ταξίδευε ανά τον κόσμο και παρακολουθούσε εμφανίσεις των κατά τόπους μουσικών συνόλων.

Έχει επιδείξει ζωηρό ενδιαφέρον για τη δασκευή και την ενορχήστρωση μουσικών έργων, περιλαμβανομένης της μουσικής Ταϊλανδών συνθετών. Στη Μεγάλη Βρετανία παρουσιάζονται συχνά δασκευές του σε σπάνια και γνωστά έργα της βιεννέζικης μουσικής.

Το 2010 σηματοδότησε το τέλος της καριέρας του ως βιολιστή, γεγονός που του έδωσε τη δυνατότητα να επικεντρωθεί αποκλειστικά στη σταδιοδρομία του ως διευθυντή ορχήστρας.

► Γιάννης Τσιτσελίκης (βιολοντσέλο)

Ο Γιάννης Τσιτσελίκης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη.

Αποφοίτησε από το Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και πήρε το δίπλωμά του με άριστα παμψηφεί το 1990. Πρώτος σημαντικός δάσκαλός του στο βιολοντσέλο υπήρξε ο Μανόλης Καζαμπάκας. Συμπλήρωσε τις σπουδές του με υποτροφίες (Βρετανικό Συμβούλιο, Ίδρυμα Ωνάση, Ι.Κ.Υ.) στο Royal College of Music του Λονδίνου με τον William Pleeth, στο Eastmen School of Music των Η.Π.Α. με τον Steven Doan και τις τελειοποίησε με τον Janos Starker στο Indiana University των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου πήρε το “Master of Music” το 1998.

Έδωσε δείγματα της ιδιαίτερης κλίσης του από πολύ νωρίς. Η σταδιοδρομία του ξεκίνησε σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, μεσόλο ρεσιτάλ στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλες ελληνικές πόλεις, με ηχογραφήσεις για το Γ' Πρόγραμμα της ΕΡΑ και μαγνητοσκοπήσεις για την ΕΡΤ.

Σε ηλικία δεκαέξι ετών τιμήθηκε με διάκριση, παίρνοντας το Α' βραβείο σε διαγωνισμό του Συλλόγου Αποφοίτων Ωδείων Θεσσαλονίκης και έδωσε ρεσιτάλ, που οργάνωσαν η Κ.Ο.Α. και η Κ.Ο.Θ.. Το 1989 εκπροσώπησε την Ελλάδα στη Βενετία, σε συναυλία που διοργάνωσε και κάλυψε τηλεοπτικά η ιταλική ραδιοφωνία και τηλεόραση (RAI).

Έχει συνεργαστεί με αξιόλογες ορχήστρες της Ελλάδας και του εξωτερικού, όπως: Καμεράτα των Φίλων της Μουσικής, Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, Βιρτουόζοι της Μόσχας (υπό τη διεύθυνση του Vladimir Spinaikov), Φιλαρμονική Haydn της Βιέννης (υπό τη διεύθυνση του Philippe Entremont) και Συμφωνική Ορχήστρα Νέων της Ρηνανίας, με την οποία περιόδευσε σε πόλεις της Γερμανίας.

Είναι μέλος της World Orchestra of Peace. Το 2003 και το 2005 συμμετείχε ως ένας από τους κορυφαίους βιολοντσελίστες, υπό τη διεύθυνση του Valery Gergiev, σε συναυλίες που πραγματοποιήθηκαν στην Ευρώπη, στη Ρωσία και στην Κίνα. Τον Οκτώβριο του 2004 ήρθε πρώτος σε ακρόαση που προκήρυξε η ορχήστρα Maggio Musicale της Φλωρεντίας και συμμετείχε ως κορυφαίος βιολοντσελίστας κατά την περιοδεία της στη Βουδαπέστη, στη Σιγκαπούρη και στην Ινδία, υπό τη διεύθυνση του Zubin Menta.

Έδωσε με επιτυχία ρεσιτάλ σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λονδίνο, Οξφόρδη, Χιούστον κ.α. Το καλοκαίρι του 1999 περιόδευσε στη Γιουγκοσλαβία και το ρεσιτάλ που έδωσε στο πλαίσιο του Θερινού Φεστιβάλ Βελιγραδίου, καλύφθηκε από τη σερβική τηλεόραση. Επίσης, προσκλήθηκε επανειλημμένα στα Φεστιβάλ: Αθηνών, Δημητρίων Θεσσαλονίκης κ.α.

Τον Ιούνιο του 2011 συνέπραξε με τον Δημήτρη Σγούρο σε ρεσιτάλ, στο πλαίσιο του Καλοκαιρινού Φεστιβάλ Μυκόνου.

Το Σεπτέμβριο του 2011 ο Γιάννης Τσιτσελίκης έκανε το ντεμπούτο του στις Η.Π.Α, όπου ερμήνευσε το κονσέρτο του Dvorak με την Adrian Symphony Orchestra.

Από το Νοέμβριο του 2000 κατέχει τη θέση κορυφαίου βιολοντσελίστα στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών. Το 1996 τιμήθηκε για την καλλιτεχνική του πορεία από την Ακαδημία Αθηνών με το Βραβείο Σπύρου Μοντσενίγου.

* Gioachino Rossini (1792-1868)

Μια Ιταλίδα στο Αλγέρι, Εισαγωγή

Ύστερα από τη σχετική επιτυχία της σοβαρής του όπερας «Tancredi» (1813) ο Ροσσίνι έγινε ο άνθρωπος της ημέρας στην Ιταλία, με τη δίπρακτη κωμική του όπερα «Η Ιταλίδα στο Αλγέρι», που παίχτηκε στο θέατρο Saint-Benedetto της Βενετίας στις 22 Μαΐου 1813. Η επιτυχία ήταν τέτοια, ώστε λίγο μετά την πρώτη παράσταση ο Stendhal έγραψε: «Υπάρχει ένας άνθρωπος στην Ιταλία, για τον οποίο μιλούνε τώρα περισσότερο παρά για τον Ναπολέοντα, πρόκειται για ένα μουσικοσυνθέτη, που δεν είναι ακόμη είκοσι χρονών».

Ο Ροσσίνι μελοποίησε το λιμπρέττο του Άντζελο Ανέλλι σε διάστημα μόλις τεσσάρων εβδομάδων, ύστερα από μια 'ξαφνική' παραγγελία-παράκληση του ιμπρεσάριου Τσέζαρε Γκάλλο και έγραψε έτσι την πρώτη του μεγάλη κωμική όπερα. Οι εναλλαγές ανάμεσα σε λυρική τρυφερότητα και καπριτσιόζικα σκέρτσα που παρουσιάζει η υπόθεση, χαρακτηρίζουν επίσης την εισαγωγή της όπερας.

Από τις ωραιότερες σελίδες της «Ιταλίδας στο Αλγέρι» είναι η εισαγωγή, στην οποία διαφαίνεται ήδη η τάση του Ροσσίνι να κάνει πιο φωτεινή και ενδιαφέρουσα την ενορχήστρωση και να ανανεώσει την αρμονική γλώσσα. Στην εισαγωγή αυτή -του μόλις 21 ετών μουσουργού- βρίσκει κανείς αφάνταστο αυθορμητισμό και μελωδίες εξαιρετικής πρωτοτυπίας και ομορφιάς. Είναι μια μουσική από την οποία ξεχειλίζει η ζωή, χαρούμενη, απλή, διαυγής, με ένα εκπληκτικό αίσθημα συμμετρίας.

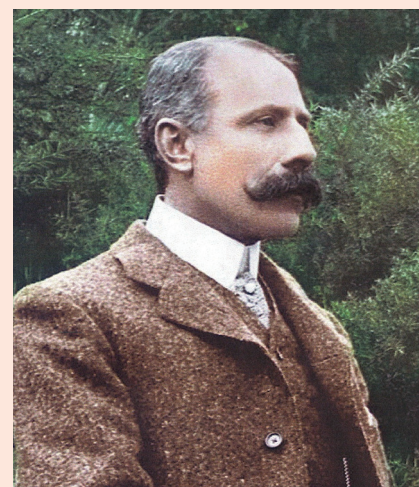
Γ.Σ.

* Edward Elgar (1857-1934)

Σερενάτα για ορχήστρα εγχόρδων σε Μι-ύφεση, έργο 20 (12')

Ο Άγγλος συνθέτης Έντουαρντ Έλγκαρ απέκτησε ευρύτερη φήμη στην πατρίδα του σε σχετικά μεγάλη ηλικία, ουσιαστικά το 1899, με το έργο του Enigma-Variations, που από τα ορχηστρικά του έργα θεωρείται το πιο ενδιαφέρον. Στα προηγούμενα χρόνια όμως είχε συνθέσει πλήθος κομματιών μικρότερης έκτασης για ένα τοπικό συγκρότημα, καθώς και έργα για χορωδία και ορχήστρα, που καθιερώθηκαν στη λειτουργική χρήση της εκκλησίας.

Η τρυφερή Σερενάτα για ορχήστρα εγχόρδων, έργο 20, την οποία ο συνθέτης ολοκλήρωσε το 1892, θεωρείται ως η πρώτη από τις συνθέσεις του που επιβίωσε μέχρι σήμερα στο ρεπερτόριο, τόσο στην Αγγλία, όσο και παγκοσμίως. Η αρχική απόρριψη του έργου από κάποιον εκδότη οδήγησε τον συνθέτη να το παρουσιάσει σε ιδιωτική εκδήλωση στη γενέτειρά του το 1893 από την Worcester Ladies' Orchestral Class. Η πρώτη δημόσια εκτέλεση της Σερενάτας αναφέρεται στις 21 Ιουλίου 1896 στην Αμβέρσα του Βελγίου.

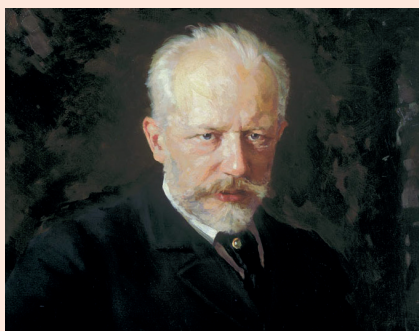
Ο Έλγκαρ αφιέρωσε αυτό το σύντομο έργο στον φιλόσοφο W. H. Whinfield, φίλο του συνθέτη και ερασιτέχνη μουσικό, όμως υπάρχουν και άλλες πληροφορίες πως ο Έλγκαρ το έγραψε σαν δώρο για τη γυναίκα του. Ύστερα από την πρώτη παρουσίαση του έργου, η σύζυγος του Έλγκαρ εμπνεύστηκε ένα ποίημα με αμιγώς ποιμενικό περιεχόμενο. Το α' μέρος (Allegro piacevole) της θύμισε «ποτάμια που πλαισιώνονται από καλαμιές που λικνίζονται στον άνεμο», ενώ για το β' μέρος (Larghetto) αναφέρει «... έρωτας και πόνος σμίγουν πάλι ...»

Η Σερενάτα, που εξελίσσεται σε τρία μέρη, τα οποία λόγω της επαναφοράς κάποιων θεμάτων συνυφαίνονται πιο στενά μεταξύ τους, διαποτίζεται από μια μικρή δόση μελαγχολίας στην γενικά λυρική διάθεσή της. Οι πιο ευαίσθητες σελίδες του έργου βρίσκονται στο β' μέρος, που παραπέμπει σε ρομαντικά πρότυπα όπως τον Βάγκνερ, ο οποίος ήταν από τους συνθέτες που επηρέασαν τον Έλγκαρ, αλλά και τον Σούμαν, από τον οποίον επηρεάστηκε ίσως για το χαρακτηριστικό 'πολυφωνικό' πλέξιμο των φωνών. Επειδή ήταν και ο ίδιος του βιολιστής, σε αυτό το έργο καθώς και σε μεταγενέστερα φανερώνει τη μαεστρία του στην χρήση των εγχόρδων.

Σε μεγάλη ηλικία ο Έλγκαρ χαρακτήρισε τη Σερενάτα ως το πιο αγαπητό του έργο και του άρεσε σε αυτό πως είναι «really stringy» (λογοπαίγνιο από το 'string' – κορδόνι, χορδή). Η εκτίμησή του για το έργο φαίνεται επίσης από το γεγονός ότι ο συνθέτης το πρόσθεσε στις ηχογραφήσεις για το γραμμόφωνο - ο Έλγκαρ είναι απ' τους πρώτους που ενδιαφέρθηκε για το γραμμόφωνο και διηύθυνε έργα του

για ηχογραφήσεις μεταξύ 1914 με 1925. Ειδικά στις τελευταίες του 1925, όπου μπορούσε να χρησιμοποιήσει και μικρόφωνο.

Evelin Voigtmann

* Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840-1893)

Παραλλαγές πάνω σε ένα ροκοκό θέμα για τσέλο και ορχήστρα, έργο 33

Οι Παραλλαγές πάνω σε ένα ροκοκό θέμα είναι το κυριότερο έργο του Τσαϊκόφσκι για βιολοντσέλο. Αργότερα (1887) έγραψε μονάχα ένα ακόμη έργο, το *Pezzo Capriccioso*, έργο 62, ενώ διασκεύασε επίσης το *Andante cantabile* από το πρώτο κουαρτέτο εγχόρδων, έργο 11 και το *Νυχτερινό* από τα *Κομμάτια για πιάνο*, έργο 19. Οι Παραλλαγές γράφτηκαν στα 1876 με αφιέρωση στο βιολοντσελίστα V.F. Fitzenhagen και δόθηκαν σε πρώτη εκτέλεση στη Μόσχα στις 30 Νοεμβρίου 1877.

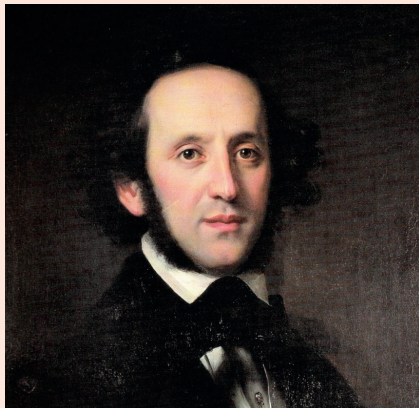
Το ωραίο αυτό έργο αρχίζει με μια σύντομη αλλά εκφραστική εισαγωγή της ορχήστρας, που ακολουθείται από την έκθεση του θέματος από το βιολοντσέλο. Το θέμα είναι γραμμένο από τον Τσαϊκόφσκι σε στυλ ροκοκό. Ακολουθούν οι δύο πρώτες από τις

επτά παραλλαγές με πρωταγωνιστή το βιολοντσέλο και με ανάλαφρη συνοδεία της ορχήστρας. Τις χαριτωμένες αυτές παραλλαγές ακολουθεί η τρίτη, γεμάτη λυρική διάθεση, που ερμηνεύεται από το βιολοντσέλο σε στενή συνεργασία με την ορχήστρα. Οι υπόλοιπες τέσσερις είναι, όπως και οι δύο πρώτες, γεμάτες δροσερή χάρη, εκτός από την έκτη, που είναι διαποτισμένη από ένα ελαφρό αίσθημα μελαγχολίας. Το έργο είναι γενικά γραμμένο με πολλή λεπτότητα, κλασική καθαυτό λιτότητα και «μυτοσάρτεια» οικονομία των εκφραστικών μέσων. Εδώ και εκεί (όπως π.χ. στην έβδομη παραλλαγή) προβάλλει ο υπέροχος δεξιοτέχνης της ορχήστρας με υπενθυμίσεις από μουσική των μπαλέτων του.

Σόλων Μιχαηλίδης

* Felix Mendelssohn - Bartholdy (1809-1847)

Συμφωνία αρ. 4 σε ΛΑ-μείζονα, έργο 90 ("Ιταλική")

Η Συμφωνία αρ. 4 του Μέντελσον χρωστά τη γέννησή της σε μια εμπειρία του συνθέτη. Με αυτή βρήκε την εξωτερική του απόσταγμα των εντυπώσεων από το ταξίδι του στην Ιταλία το 1830-31. Σε ένα γράμμα από τη Ρώμη ο Μέντελσον γράφει: «Η Ιταλική Συμφωνία προχωράει με βήμα γοργό. Θα γίνει το πιο κεφάλτο κομμάτι που έγραψα ποτέ, δηλαδή και το τελευταίο. Για το αντάτζιο δεν έχω σκεφτεί ακόμα τίποτε συγκεκριμένο και πιστεύω ότι θα το φυλάξω για τη Νάπολη».

Ο Μέντελσον τελείωσε το έργο αυτό το 1832-33 στο Βερολίνο, αφού είχε κλείσει συμβόλαιο για μια συμφωνία με τη Φιλαρμονική Εταιρία του Λονδίνου. Έτσι έπαιξε τη Συμφωνία στις 13 Μαρτίου 1833 και στο Λονδίνο. Το έργο πάντως, εκδόθηκε για πρώτη φορά μετά το θάνατό του.

Το α' μέρος (Allegro vivace, ΛΑ-μείζονα, 6/8) με το φωτεινό κάλεσμα των βιολιών πάνω από τις γοργές επαναλήψεις σε όγδοα των πνευστών, μας μεταφέρει στο τοπίο του Νότου, με τη στιλπνότητα του ήλιου και το σφρίγος της ζωής του.

Ένα απλό, τραγουδιστικό πέρασμα προετοιμάζει το φτερωτό, χορευτικό δεύτερο θέμα στη ΜΙ-μείζονα, που εμφανίζεται πρώτα στα κλαρινέτα.

Στην ανάπτυξη, το μέρος γίνεται ξαφνικά έντονα δραματικό. Εισάγεται τώρα ρυθμικά χαραγμένο, ένα καινούριο θέμα σε ελάσσονα με φουγκάτο. Η διάφανη ενορχήστρωση όλης της ανάπτυξης είναι αριστουργηματική. Με μια λαμπρή ΛΑ-μείζονα τελειώνει το α' μέρος.

Το β' μέρος (Andante con moto, ρε ελάσσονα, 4/4) διαποτίζεται από ένα τελείως διαφορετικό πνεύμα. Ο Μέντελσον πρέπει να το εμπνεύστηκε από μια λιτανεία που παρακολούθησε στη Νάπολη. Το μέρος ξεκινάει με ένα θρηνητικό μοτίβο που όσο προχωράει εμφανίζεται ξανά και ξανά.

Ύστερα ρηχί στα πνευστά μια μελωδία που συνοδεύεται από το πιτσικάτο των βιολοντσέλων και των κοντραμπάσων και η οποία στηρίζεται ξεκάθαρα στη μελοποίηση που έκανε ο Zelter στο τραγούδι του Γκαίτε: «Υπήρχε ένας βασιλιάς στη Θούλη». Σιγά σιγά φωτίζεται το σκοτεινό αυτό μέρος με ένα πιο χαρωπό, μελωδικό, δεύτερο θέμα που εμφανίζεται στα ξύλινα πνευστά, που και αυτό όμως γρήγορα υποχωρεί και χάνεται.

Το γ' μέρος (Menuetto, Con moto moderato, ΛΑ-μείζονα, 3/4) αρχίζει σαν Ländler, ελαφρά σε στιλ Biedermaier. Το αισιόδοξο αυτό μέρος θα διακοπεί από το Τρίο του κουαρτέτου πνευστών στη ΜΙ-μείζονα, το οποίο θα ξαναεμφανιστεί για λίγες στιγμές και στην επανάληψη του μενουέτου. Το γ' μέρος τελειώνει ήσυχια με το θέμα του μενουέτου.

Επιστροφή πάλι στην ιταλική ύπαιθρο και στους ανθρώπους της με το τελευταίο μέρος (Presto, ΛΑ-μείζονα, 4/4). Το μέρος αυτό χαρακτηρίζεται με τον υπότιτλο "Saltarello" (πηδηχτός χορός) και μας θυμίζει σε αρκετά στοιχεία την εισαγωγή «Ονειρο καλοκαιρινής νύχτας» του συνθέτη. Αυτό το βλέπει κανείς κι από το κύριο θέμα του Presto: το μέρος προχωράει με σφοδρές διακυμάνσεις από την πιο τρυφερή χάρη ως τις πιο άγριες εκρήξεις, με μοναδικά κρεσέντο και ξεσπάσματα από πιανίσιμο σε φορτίσιμο. Μετά από μια κορύφωση πάνω σε έναν ισοκράτη της νότας Μι, όπου ακούγεται ξανά το κάλεσμα του α' μέρους, τη φορά τούτη διατυπωμένο πια στην ελάσσονα, η Συμφωνία που άρχισε με την απαστράπτουσα ΛΑ-μείζονα τελειώνει σε μια σκοτεινή λα-ελάσσονα.

Renate Bormann

Από το Konzertbuch, Orchestermusik του Hansjürgen Schaefer (εκδ.), Veb Deutscher Verlag für Musik, Λειψία 1975, τόμ. 2, σελ. 462-4. Μετάφραση: Κώστας Γριμάλδης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παρασκευή 23 Νοεμβρίου 2012

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
Αίθουσα Αιμίλιος Ριάδης (M2)

Ώρα έναρξης: 21:00

Διεύθυνση ορχήστρας: Richard Studt

Βιολί: Kurt Nikkanen

Πιάνο: Μαρία Αστεριάδου

Πρόγραμμα:

Σεργκέι Προκόφιεφ (1891-1953):
Κλασική Συμφωνία, έργο 25 (15')

Φέλιξ Μέντελσον - Μπαρτόλντυ (1809-1847):
Κοντσέρτο για βιολί, πιάνο και ορχήστρα εγχόρδων
σε Ρε-ελάσσονα (22')

Διάλειμμα

Γιόζεφ Χάυντν (1732-1809):
Συμφωνία αρ. 104 σε ΡΕ-Μείζονα
("Του Λονδίνου") (29')

PROGRAMME

23/11

Friday, 23rd November, 2012

Thessaloniki Concert Hall
Aimilios Riadis Hall (M2)

Starting at: 21:00

Conductor: Richard Studt

Violin: Kurt Nikkanen

Πιάνο: Μαρία Αστεριάδου

Programme:

Sergei Prokofiev (1891-1953):
Classical Symphony, op. 25 (15')

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847):
Concerto for violin, piano and string
orchestra in D minor (22')

Intermission

Joseph Haydn (1732-1809):
Symphony No. 104 in D major
("London") (29')

🔴 «Τιμούμε ένα μαέστρο»

🔴 «Κλασικά»

🟢 «Δύο... ακόμη καλύτερα»

🔴 «Honoring a conductor»

🔴 «Classics»

🟢 «It takes two to...»

► Richard Studt (διεύθυνση ορχήστρας)

Ξεκίνησε τις μουσικές του σπουδές στο βιολί σε ηλικία τεσσάρων ετών, ενώ ως έφηβος διετέλεσε μέλος της National Youth Orchestra of Great Britain. Μαθήτευσε κοντά στον Manoug Parikian στη Royal Academy of Music, όπου και τιμήθηκε με την υποτροφία Boise-Mendelssohn, το βραβείο Marjorie Heyward και το μετάλλιο Recital Medal. Το 1968 εισήχθη στην Ακαδημία του Αγίου Μαρτίνου των Αγρών (St. Martin-in-the-Fields), με την οποία και συνέπραξε για 10 περίπου χρόνια, ενώ παράλληλα εμφανιζόταν ως σολίστ σε κοντσέρτα, ηχογραφήσεις, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1970, ο Richard Studt διατέλεσε αρχιμουσικός στη London Symphony Orchestra και φιλοξενήθηκε στην τηλεοπτική σειρά του Andre Previn, "Previn and Friends". Διηύθυνε την Ορχήστρα Δωματίου London Virtuosi, την ορχήστρα Concertante του Λονδίνου, καθώς και το δικό του σύνολο, το Tate Music Group του Λονδίνου, με το οποίο ηχογράφησε 5 κοντσέρτα του Βιβάλντι, συμπεριλαμβανομένων και δύο σημαντικών έργων που ανακαλύφθηκαν πρόσφατα.

Ο Richard Studt ξεκίνησε τις σπουδές του ως μαέστρος στο πλευρό του Maurice Handford, αν και ο Simon Rattle (επίσης δάσκαλός του) υπήρξε η κύρια πηγή ενθάρρυνσης κατά τα πρώτα επαγγελματικά του βήματα πριν από είκοσι περίπου χρόνια. Στη συνέχεια, παρακολούθησε μαθήματα κοντά στον θρυλικό Ρουμάνο μαέστρο Sergiu Celibidache. Το 1987 ο Richard Studt διορίστηκε διευθυντής και μαέστρος της Bournemouth Sinfonietta. Εκεί συνεργάστηκε στενά με πολλούς γνωστούς καλλιτέχνες όπως οι Tamas Vasary, John Williams, Alfred Brendel, Tasmin Little, Michaela Petri, Julian Lloyd Webber, Peter Donahoe και Λεωνίδας Καβάκος και έκανε περιοδείες με την ορχήστρα στην Κωνσταντινούπολη, στην Άγκυρα και στη Ρουμανία.

Μετά την ξαφνική παύση του Συμβουλίου Τεχνών της Bournemouth Sinfonietta, ο Richard Studt συνέχισε να διευθύνει, τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό, διάφορες ορχήστρες, συμπεριλαμβανομένης της City of London Sinfonia, της Danish Radio Sinfonietta, της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, της Camerata Roman, της Orquestra Nacional do Porto, της Varmland Sinfonietta, της Norrköping Orchestra, της Ορχήστρας Δωματίου της Αθήνας, της Sudwestfälische Philharmonie, της RTE Orchestra του Δουβλίνου, της Συμφωνικής Ορχήστρας της Μπανγκόκ, της Φιλαρμονικής της Χάγης, της Ορχήστρας του Ulster, καθώς και της Ορχήστρας Δωματίου της Γεωργίας. Έχει προσκληθεί πολλές φορές να διευθύνει τη Royal Academy of Music, ενώ διδάσκει σε νέους μουσικούς. Τα μελλοντικά του σχέδια περιλαμβάνουν επισκέψεις σε πολλές από τις προαναφερόμενες ορχήστρες.

Έχει ηχογραφήσει εκτενώς για τις δισκογραφικές εταιρείες Naxos και EMI έργα αγγλικής μουσικής και μουσικής του 20ού αιώνα για έγχορδα, έργα σκανδιναβικής μουσικής για έγχορδα, έργα του Arvo Part και του Carl Philipp Emanuel Bach. Σήμερα κυκλοφορούν οκτώ CD, περιλαμβανομένης μιας πρόσφατης ηχογράφησης γνωστών κοντσέρτων του Μότσαρτ, όπως η Sinfonia Concertante για βιολί και βιόλα, η οποία μόλις κυκλοφόρησε από την Guild.

► Kurt Nikkanen (βιολί)

Ο Kurt Nikkanen είναι ένας διεθνώς αναγνωρισμένος σολίστ βιολιού, ανωτάτου επιπέδου. Θεωρείται ένας από τους καλύτερους Αμερικανούς βιολιστές της γενιάς του.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Χάρτφορντ του Κονέκτικατ. Ξεκίνησε τις σπουδές του στο βιολί, σε ηλικία τριών ετών. Δώδεκα ετών έκανε το ντεμπούτο του στο Carnegie Hall με τη Συμφωνική Ορχήστρα Νέων της Νέας Υόρκης. Σπούδασε με τη Dorothy DeLay, στο Julliard School.

Ο Kurt Nikkanen λαμβάνει τακτικά προσκλήσεις από κορυφαίες ορχήστρες των ΗΠΑ και της Ευρώπης, ενώ έχει περιοδεύσει σε Ιαπωνία και Άπω Ανατολή. Έχει συνεργαστεί με πολλούς κορυφαίους μαέστρους, όπως τους Vladimir Ashkenazy, Andrew Davis, Jeffrey Tate, Hans Vonk, Hugh Wolff, Neeme Jarvi και Andrew Litton.

Στις σημαντικότερες πρόσφατες παρουσίες του συμπεριλαμβάνονται: μία περιοδεία το Ηνωμένο Βασίλειο με τη Βασιλική Φιλαρμονική του Λίβερπουλ, παραστάσεις με τη Συμφωνική του Γκέτεμποργκ στα BBC Proms, με μαέστρο τον Neeme Järvi και συναυλίες με τη Φιλαρμονική του Ρότερνταμ, τη Συμφωνική της Πράγας και την Ορχήστρα RTE.

Έχει εμφανιστεί επίσης με την Εθνική Ορχήστρα του Βελγίου, την Ορχήστρα της RAI του Τορίνο και τις Συμφωνικές Ορχήστρες του Τρόντχαιμ, της Γαλιτίας, του Μπιλμπάο, τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Μαλαισίας κ.ά. Πρόσφατα εμφανίστηκε ως σολίστ με τη Turku Philharmonic (Φινλανδία) σε μία συναυλία που μεταδόθηκε ζωντανά παγκοσμίως.

Ενθουσιώδης υποστηρικτής της σύγχρονης μουσικής, έχει εκτελέσει με διάφορες ορχήστρες το «Κοντσέρτο για βιολί» του John Adams, υπό τη διεύθυνση του συνθέτη.

Έχει ηχογραφήσει με την National Chamber Orchestra of Washington, για την KOCH International, το κοντσέρτο για βιολί του Steven R. Gerber (το οποίο γράφτηκε για τον ίδιο τον Kurt Nikkanen), με την Turku Philharmonic, για τη Sony Classical, την παγκόσμια πρώτη του κοντσέρτου «Alla Madresubsequently» του Mikko Heiniö και με τη New Haven Symphony Orchestra, για την Nimbus Alliance, μία ζωντανή ηχογράφιση του κοντσέρτου για βιολί του William Walton, που επιλέχτηκε ως «Επιλογή των Κριτικών για το 2010» στο περιοδικό Gramophone.

Εκτός από τις ορχηστρικές εμφανίσεις του, ο Kurt Nikkanen εμφανίζεται τακτικά, τόσο στις ΗΠΑ, όσο και στο εξωτερικό, με τη σύζυγό του, πιανίστα Μαρία Αστεριάδου, παρουσιάζοντας ρεπερτόριο που κυμαίνεται από τις σονάτες του Μπετόβεν μέχρι τα ταγκό του Πιατσόλα. Είναι εξάρτων βιολιστής της New York City Ballet Orchestra και διατηρεί μία ιδιωτική σχολή στη Νέα Υόρκη, όπου και διαμένει με την οικογένειά του.

➤ Μαρία Αστεριάδου (πιάνο)

Η Ελληνίδα πιανίστα Μαρία Αστεριάδου, διακεκριμένη σολίστ και μουσικός δωματίου, χαίρει ιδιαίτερης φήμης χάρη στην έντονη προσωπικότητα, τον ήχο και τη δεξιότητα του παιξίματός της.

Με πολλούς τίτλους και διακρίσεις στο ενεργητικό της, έχει πάρει το πρώτο βραβείο από το Κ.Ω.Θ., από όπου πήρε το δίπλωμά της με την Ελένη Παπάζογλου. Συνεχίζοντας τις σπουδές της στη Musik Hochschule του Freiburg στη Γερμανία με τον Tibor Hazay, ήταν η μόνη πιανίστα που επιλέχτηκε να δώσει ρεσιτάλ προς τιμή του συνθέτη και μαέστρου Pierre Boulez στο Baden Baden της Γερμανίας. Την ίδια εποχή βραβεύεται και στο διαγωνισμό πιάνου Μαρία Κάλλας. Τελειώνοντας με το μεταπτυχιακό δίπλωμα, γίνεται δεκτή στη μουσική σχολή Juilliard της Νέας Υόρκης, ως υπότροφος του Jacob Lateiner, από όπου πήρε το Master of Music.

Κερδίζοντας το βραβείο στο διαγωνισμό "Artists International", έδωσε ρεσιτάλ στο Weill Hall στο Carnegie Hall της Νέας Υόρκης, για το οποίο χαρακτηρίστηκε από τους New York Times ως «πιανίστα που φαίνεται να απολαμβάνει την μουσική ακόμη περισσότερο από το να παίζει πιάνο, κάτι που σπάνια βρίσκεται στους σημερινούς βιρτουόζους». Στη συνέχεια έγινε δεκτή στο Manhattan School of Music από όπου πήρε το διδακτορικό της, έχοντας ως μέντορα την επιφανή πιανίστα-καθηγήτρια Constance Keene. Βραβεύτηκε στον διαγωνισμό πιάνου Dora Zaslovsky και επιλέχθηκε να συνεργαστεί με τον μαέστρο Christopher Keen. Συνάμα με τις σπουδές της στις μουσικές σχολές, η Μαρία Αστεριάδου μελέτησε επίσης με τους Gyorgy Sebok, Richard Goode, Vitali Margulis και Δόμνα Ευνουχίδου.

Έχει δώσει συναυλίες σε μερικές από τις σημαντικότερες μουσικές σκηνές όλου του κόσμου και συνεργάστηκε με κορυφαίες ορχήστρες. Συναυλίες της έχουν μεταδοθεί ζωντανά από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο σε Ευρώπη και Αμερική.

Η αγάπη της για την πατρίδα της, σε συνδυασμό με τον ενθουσιασμό της για την σύγχρονη μουσική, την οδήγησαν σε μια σειρά από περίλαμπρες πρεμιέρες έργων πολλών από τους σημαντικότερους Έλληνες συνθέτες.

Με τον βιολονίστα Γεώργιο Δεμερτζή έχει ηχογραφήσει για την δισκογραφική εταιρία BIS έργα μουσικής δωματίου για πιάνο και έγχορδα του Νίκου Σκαλκώτα, καθώς και το σύνολο των έργων για βιολί και πιάνο του Carl Nielsen, τα οποία απέσπασαν διθυραμβικές κριτικές. Έχει επίσης ηχογραφήσει έργα των συνθετών Γιώργου Σιλιάνου και Αιμιλίου Ριάδη, καθώς και έργα για πιάνο του Δημήτρη Μητρόπουλου και του Αμερικανού συνθέτη Ron Wasserman.

Ως ενεργή μουσικός δωματίου, η Μαρία Αστεριάδου, έχει συνεργαστεί με μέλη της Φιλαρμονικής της Νέας Υόρκης, δίνοντας τακτικά συναυλίες στα πλαίσια διαφόρων φεστιβάλ και θερινών μουσικών προγραμμάτων. Εμφανίζεται επίσης τακτικά με τον σύζυγό της, βιολονίστα Kurt Nikkanen, με τον οποίο έχουν ιδρύσει το μουσικό σύνολο Elektra Chamber Players. Σκοπός αυτού του συνόλου είναι η αναζήτηση και εκτέλεση έργων νέων συνθετών, καθώς και λιγότερο γνωστών έργων διάσημων συνθετών από την εποχή μπαρόκ μέχρι τις μέρες μας.

Ένα άλλο μεγάλο μέρος των μουσικών δραστηριοτήτων της Μαρίας Αστεριάδου είναι η διδασκαλία. Η Μαρία Αστεριάδου ζει στη Νέα Υόρκη, όπου και διδάσκει στο Manhattan School of Music. Είναι επίσης καθηγήτρια πιάνου στο Πανεπιστήμιο Kutztown στην Pennsylvania.

* Sergei Prokofiev (1891-1953)

Κλασική Συμφωνία, έργο 25

Ο Προκόφιεφ έγραψε την Κλασική Συμφωνία του, όπως θα την έγραφε ο Χάυντν αν ζούσε σήμερα. Γραμμένη στα κλασικά πρότυπα (ύψος, φόρμα, τύπος ορχήστρας), έχει μερικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του συνθέτη: ξαφνικές μετατροπίες, απότομα κομμένες φράσεις, ρυθμική ευρωστία.

Το έργο είναι γραμμένο με αληθινή έμπνευση και με μια χαρούμενη ψυχική διάθεση, που διατηρείται από την πρώτη ως την τελευταία νότα. Το α' και το τελευταίο μέρος ακολουθούν την κλασική φόρμα 'σονάτα', που συναντούμε στις κλασικές συμφωνίες, με την έκθεση των δύο αντιθετικού χαρακτήρα θεμάτων, με τις αναλογίες των κλιμάκων στις οποίες είναι γραμμένα, με την ανάπτυξή τους και την κανονική επανάληψη της έκθεσής τους.

Στο τελευταίο μέρος μονάχα, στο δεύτερο θέμα που προβάλλουν σε οκτάβες τα ξύλινα με μια πολύ έξυπνη ανάμιξη των χρωμάτων τους, έρχεται να προστεθεί ένα τρίτο θέμα, σύντομο και αυτό, με πολύ παιχνιδιάρικο και χαριτωμένο χαρακτήρα. Τα δύο ακραία αυτά τα μέρη είναι γεμάτα με μια 'ζωική' θα λέγαμε χαρά, με την ασταμάτητη ορμή τους.

Το β' μέρος (larghetto) έχει τριμερή μορφή (A-B-A). Το κύριο θέμα που προβάλλουν τα πρώτα βιολιά και μαζί τους κατόπιν το φλάουτο, πάνω από μια απαλή συνοδεία των άλλων εγχόρδων, έχει μια χάρη ολότελα ξεχωριστή, μια σχεδόν κλασική διαύγεια. Το μεσαίο τμήμα στηρίζεται κυρίως σε πιτσικάτι των εγχόρδων, με συμμετοχή των ξύλινων σε μια κίνηση, που εντείνεται για λίγο, για να υποχωρήσει γρήγορα και να οδηγήσει στην επαναφορά του πρώτου θέματος. Το γ' μέρος (Gavotte) είναι μια σύντομη αναδρομή σε προκλασικά πρότυπα. Η κυρίως Gavotte έχει ένα χαρακτήρα επιθυμητά βαρύ, ενώ το Τρίο της (με ένα διπλό ισοκράτη των εγχόρδων και των τυμπάνων) δημιουργεί μια ποιμενική ατμόσφαιρα. Η επανάληψη της Gavotte γίνεται, αντίθετα από την πρώτη της εμφάνιση, απαλά με το φλάουτο, πάνω σε ένα ανάλαφρο ρυθμικό υποβάσταγμα των εγχόρδων. Και τα τέσσερα μέρη είναι πολύ σύντομα (όλη η Συμφωνία κρατάει 15 περίπου λεπτά), είναι όμως αριστουργηματικά ολοκληρωμένα και αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα, δεμένα εσωτερικά με το ίδιο πνεύμα.

Σόλων Μιχαηλίδης

* Felix Mendelssohn - Bartholdy (1809-1847)

Κοντσέρτο για βιολί, πιάνο και ορχήστρα εγχόρδων σε Ρε-ελάσσονα

Για πάνω από 130 χρόνια ήταν χαμένο αυτό το Διπλό Κοντσέρτο του Μέντελσον. Αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι ο συνθέτης δεν είχε θεωρήσει το έργο αξιόλογο για έκδοση, όπως έκανε με άλλα νεανικά του έργα. Το Κοντσέρτο για βιολί και πιάνο σε Ρε-ελάσσονα είχε γραφτεί το 1823, όταν ο Μέντελσον ήταν 14 ετών και είχε ήδη γράψει πλήθος διαφόρων έργων. Πιθανώς παρουσιάστηκε και αυτό το Κοντσέρτο στις «Κυριακάτικες μουσικές εκδηλώσεις», τις οποίες οργάνωνε ο πατέρας του συνθέτη. Στη συνέχεια το έργο 'εξαφανίστηκε' και η απόρριψή του δείχνει ίσως περισσότερο, πόσο αυστηρός ήταν ο Μέντελσον με τον εαυτό του. Παρά τη νεαρή ηλικία του συνθέτη, κατά την εποχή της σύνθεσης του έργου αυτού, το Διπλό Κοντσέρτο παρουσιάζει αξιοσημείωτη ωριμότητα, μολοντί δεν του λείπουν και κάποιες ατέλειες.

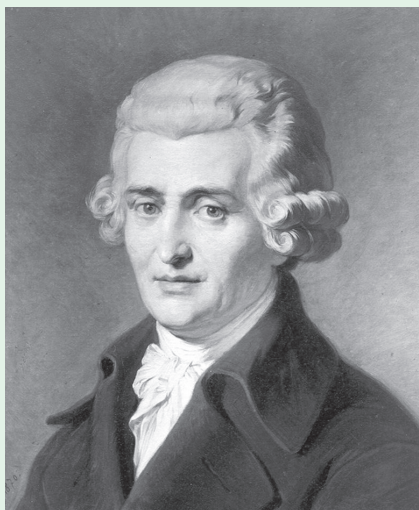
Το Κοντσέρτο για βιολί και πιάνο αποτελείται από τρία μέρη, στα οποία συχνά εναλλάσσεται ο ελάσσονας τρόπος με μείζονα, προσφέροντας έτσι ποικιλία στην έκφραση. Το α' μέρος (allegro) ξεκινάει με μια εκτεταμένη εισαγωγή της ορχήστρας με έντονα αντιστικτικό χαρακτήρα. Η υφή παραπέμπει σε ένα στυλ που συνηθιζόταν

μετά το 1750 κυρίως στη βόρεια Γερμανία, π. χ. από τον Κ. Φ. Ε. Μπαχ, αποτέλεσμα ίσως των μαθημάτων που έκανε ο Μέντελσον με τον δάσκαλό του, τον Τσέλτερ. Με την είσοδο των δύο σολίστ αλλάζει τελείως η υφή και φαίνονται επιδράσεις από συνθέτες της εποχής του, όπως του Βέμπερ ή του Χούμμελ. Η δομή του α' μέρους εξελίσσεται κάπως ελεύθερα, αν και δύο κύρια θέματα διακρίνονται στους σολίστ σε αντιπαράθεση με ένα της ορχήστρας, που προέρχεται από την εισαγωγή. Ασυνηθιστή είναι σ' αυτό το μέρος η παρουσίαση του ντούο βιολιού και πιάνου, χωρίς τη συνοδεία της ορχήστρας. Υπάρχει ωστόσο πολύ πυκνή γραφή σ' αυτές τις ενότητες και έτσι η παράλειψη της ορχήστρας δεν φαίνεται έντονα. Η αρκετά εκτεταμένη cadenza στο τέλος του μέρους είναι του συνθέτη.

Το β' μέρος (adagio) έχει ιδιαίτερα τρυφερό και ήρεμο χαρακτήρα, που συνδυάζει ρομαντική εσωτερικότητα με τη μελωδικότητα ενός Χάυντν ή Μότσαρτ. Σε αρμονικό επίπεδο ο νεαρός συνθέτης μας παρουσιάζεται σαν άξιο παιδί της εποχής του, αφού χρησιμοποιεί χαρακτηριστικά τη χρωματική αρμονία.

Το γ' μέρος (allegro molto) ολοκληρώνει αυτό το όμορφο Κοντσέρτο με ζωντανά και σπριτάδα. Βασισμένο σε δύο θέματα, τα οποία συγγενεύουν μεταξύ τους, το μέρος αυτό εμφανίζεται πιο συγκροτημένο, αφήνοντας όμως και περιθώριο για δεξιοτεχνικό διάλογο μεταξύ των δύο σολίστ, διάλογο που αποτελεί ένα πραγματικά λαμπρό και βιρτουόζικο κλείσιμο για το έργο.

Evelin Voigtmann

* Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Συμφωνία αρ. 104 σε ΡΕ-Μείζονα (“Του Λονδίνου”)

Ύστερα από την τεράστια επιτυχία του πρώτου ταξιδιού του (1791-92), στο οποίο ο Χάυντν είχε γνωρίσει ξεχωριστές τιμές, καθώς και διακρίσεις από διάφορα πανεπιστήμια, δεν ήταν πολύ δύσκολο για τον ιμπρεσάριο Γίochαν Πέτερ Σάλομον να τον πείσει να κάνει ένα δεύτερο ταξίδι στην Αγγλία (1794-95). Και γι' αυτό το ταξίδι, ο Χάυντν είχε συμφωνήσει με τον Σάλομον να διευθύνει αρκετές συναυλίες του. Έτσι, η Συμφωνία αρ.104 ολοκληρώνει τον δεύτερο κύκλο συμφωνιών, που είχε γράψει ο συνθέτης για το Λονδίνο και είναι, επίσης, η τελευταία συμφωνία που είχε γράψει ο Χάυντν.

Στη δεύτερη εξάδα από συμφωνίες για το Λονδίνο, ο Χάυντν ξεπερνά στο ύφος και στην έκφραση την προηγούμενη. Όλες αυτές οι συμφωνίες φανερώνουν μια φινέτσα και απλότητα στη δομή, που μόνο η ωριμότητα μπορεί να γεννήσει. Η Συμφωνία αρ.104 σε ΡΕ-Μείζονα έχει χαρακτηριστεί ως «Salomon», ένα είδος αφιέρωσης στον διοργανωτή των συναυλιών στο Λονδίνο. Ο συνθέτης την πρωτοπαρουσίασε τον Απρίλη του 1795, λίγο μετά τη σύνθεσή της, στο King's Theatre του Λονδίνου.

Στη δομή της συμφωνίας, την οποία ο ίδιος μέσα σε τόσα χρόνια και έργα είχε αναπτύξει, δεν προσθέτει τίποτε καινούριο, παρουσιάζει ωστόσο μερικά εφέ, παίζοντας με την αρμονική προσδοκία των ακροατών.

Το α' μέρος ξεκινά με μια αυστηρή, σχεδόν δραματική, αργή εισαγωγή (adagio) στη ρε-ελάσσονα, η οποία λειτουργεί σαν «σοβαρή» αντίθεση της βασικής τονικότητας, της ΡΕ-μείζονας, η οποία αποπνέει ευθυμία και λαμπρότητα στο allegro. Το allegro βασίζεται στην κλασική μορφή της σονάτας, έχει όμως δύο ασυνήθιστα χαρακτηριστικά: Το δεύτερο θέμα δεν προβάλλεται ιδιαίτερα, αντί αυτού παρουσιάζει το αρχικό θέμα επίσης στη δεσπόζουσα, τη βαθμίδα που προορίζεται ουσιαστικά για το δεύτερο θέμα. Στην επεξεργασία κυριαρχεί ένα ασήμαντο μοτίβο του κύριου θέματος, το οποίο τονίζεται μέσα από την αντιστικτική του ανάπτυξη.

Στο β' μέρος (andante) δεσπόζει η αντιπαράθεση της ΣΟΛ-μείζονας με τη σολ-ελάσσονα, που υποστηρίζονται και από ομάδες οργάνων. Το κύριο θέμα, μια ήρεμη μελωδία, υφίσταται διάφορες παραλλαγές, οι οποίες αγγίζουν πού και πού ξεσπάσματα πάθους. Πάντα, όμως, επαναφέρεται η αρχική αξιοπρέπεια.

Ακολουθεί ένα μενουέτο (allegro), χαρακτηριστικό του Χάυντν, στο οποίο διακρίνουμε τον αυστριακό χορευτικό χαρακτήρα του, καθώς επίσης και το γνωστό χιούμορ του συνθέτη, ειδικά με τη διακοπή της πτώσης στο τέλος του μενουέτου. Το τρίο έχει πιο ομοιογενή μελωδική κίνηση και δημιουργεί μια ωραία αρμονική ηχοχρωματική αντίθεση με τη ΣΙ-ύφεση-μείζονα απέναντι στη ΡΕ-μείζονα.

Η συμφωνία ολοκληρώνεται με ένα φινάλε (spiritoso), μέσα σε πνευματώδη ζωηράδα και φρεσκάδα. Η δομή του στηρίζεται επίσης στη μορφή της σονάτας, αν και το ζωηρό θέμα κυριαρχεί και αφήνει λίγο μόνο χρόνο στην καρτερική μελωδία του δεύτερου θέματος. Αυτές οι εκφραστικές αντιθέσεις κορυφώνουν το θαυμάσιο συμφωνικό λόγο του Χάιντν.

Evelin Voigtmann

NAXOS

GREEK CLASSICS

IMPRESSIONS FOR SAXOPHONE AND ORCHESTRA

Theodorakis
Skalkottas
Antoniou
Alexiadis
Tenidis
Hadjidakis

Theodore Kerkezos,
Saxophones
Thessaloniki State
Symphony Orchestra
Myron Michailidis

BIS

NIKOS SKALKOTTAS

CONCERTO FOR 2 VIOLINS
CONCERTINO FOR 2 PIANOS
NOCTURNAL AMUSEMENT

GEORGIOS DEMERTZIS
SIMOS PAPANAS
MARIA ASTERJADOU
NIKOLAOS SAMALTANOS
DIMITRIS DESYLAS

THESSALONIKI STATE
SYMPHONY ORCHESTRA
VASSILIS CHRISTOPOULOS

Απολαύστε εξαιρετική
συμφωνική μουσική
στις ηχογραφήσεις της Κ.Ο.Θ.
Enjoy exceptional
symphonic music
in the TSSO recordings

NAXOS

Ildebrando PIZZETTI

Concerto dell'estate

La Festa delle Panatenee • Clitennestra • L'Edipo Re

Thessaloniki State Symphony Orchestra

Myron Michailidis

INCLUDES WORLD PREMIÈRE RECORDINGS

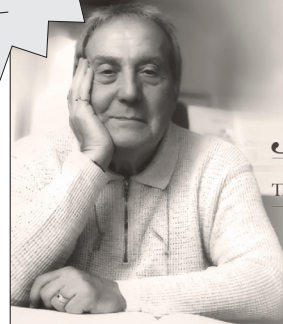
EMI
CLASSICS

Aldo Ciccolini

Thessaloniki State Symphony Orchestra

Myron Michailidis

Ludwig van Beethoven
Piano Concertos Nos. 3 & 4

THESSALONIKI STATE SYMPHONY ORCHESTRA - THESSALONIKI CONCERT HALL

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παρασκευή 30 Νοεμβρίου 2012

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
Αίθουσα Αιμίλιος Ριάδης (M2)

Ώρα έναρξης: 21:00

Διεύθυνση ορχήστρας: Jordi Mora Griso

Φλάουτο: Νίκος Νικόπουλος

Άρπα: Γωγώ Ξαγαρά

Πρόγραμμα:

Φέλιξ Μέντελσον - Μπαρτόλντ (1809-1847):
Το παραμύθι της όμορφης Μαλουζίνε, Εισαγωγή, έργο 32 (10')

Λόουελ Λίμπερμαν (1961):
Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα,
έργο 48 (20') **Α' Εκτέλεση ΚΟΘ**

Διάλειμμα

Λούντβιχ φαν Μπετόβεν (1770-1827):
Συμφωνία αρ. 2 σε ΡΕ-Μείζονα, έργο 36 (36')

PROGRAMME

30/11

Friday, 30th November, 2012

Thessaloniki Concert Hall
Aimilios Riadis Hall (M2)

Starting at: 21:00

Conductor: Jordi Mora Griso

Flute: Nikos Nikopoulos

Harp: Gogo Xagara

Programme:

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847):
Beautiful Melusine, Overture, op. 32 (10')

Lowell Liebermann (1961):
Concerto for flute, harp and orchestra,
op. 48 (20') **TSSO premiere**

Intermission

Ludwig van Beethoven (1770-1827):
Symphony No. 2 in D Major, op. 36 (36')

🔴 «Τιμούμε ένα μάεστρο»

🟠 «Ανακαλύπτουμε ένα συνθέτη»

🟢 «Δύο... ακόμη καλύτερα»

🔴 «Honoring a conductor»

🟠 «Discovering a composer»

🟢 «It takes two to...»

► Jordi Mora Griso (διεύθυνση ορχήστρας)

Ο Jordi Mora Griso γεννήθηκε στη Βαρκελώνη. Σπούδασε στο Conservatori Superior de Música και αργότερα στο Würzburg Musikhochschule (τάξη όμποιε του K.Hausmann). Στη συνέχεια σπούδασε μουσικολογία και φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου (διατριβή σε όργανα του Μπετόβεν).

Ο Jordi Mora έλαβε την εκπαίδευσή του στη διεύθυνση ορχήστρας και τη φαινομενολογία της μουσικής με τον Sergiu Celibidache στο Πανεπιστήμιο του Mainz, στο Μόναχο με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της πόλης, και σε άλλα μέρη, όπως Τρίερ, Λονδίνο, Παρίσι και Στουτγκάρδη.

Διετέλεσε Μουσικός Διευθυντής της Καμεράτα του Μονάχου και της Συμφωνικής Ορχήστρας του Vallès.

Έχει διευθύνει στη Γερμανία, την Ισπανία, τη Γαλλία, τη Ρωσία, τις ΗΠΑ, τη Ρουμανία, την Ελλάδα και τη Νότια Αμερική, ορχήστρες όπως η Εθνική Ορχήστρα της Αργεντινής, η Ορχήστρα της Γρανάδα, η Συμφωνική Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., η Φιλαρμονική του Μινσκ, η Καταλανική Συμφωνική Ορχήστρα της Βαρκελώνης, η Συμφωνική Ορχήστρα του Gran Teatro της Liceu, η Συμφωνιέτα της Αμιέν, η Καμεράτα Αθηνών, η Συμφωνική Ορχήστρα της Σάντα Φε, η Συμφωνική Ορχήστρα Καστίλλης και Λεόν, η Συμφωνική Ορχήστρα της Βαλένθια κ.ά.

Το ρεπερτόριο του περιλαμβάνει πολλές πρώτες εκτελέσεις.

Διοργανώνει συχνά παιδαγωγικά προγράμματα, ειδικά σε Ισπανία, Ελβετία, Γερμανία και Αργεντινή. Από το 2003 είναι καθηγητής διεύθυνσης ορχήστρας στο Escola Superior de Música de Catalunya και από το 2010 είναι τακτικός προσκεκλημένος καθηγητής της Ακαδημίας του Grieg στο Μπέργκεν (Νορβηγία). Έχει διατελέσει μέλος κριτικής επιτροπής πολλών διεθνών διαγωνισμών (Μητρόπουλος, Tárrega).

Σήμερα είναι ο Μουσικός Διευθυντής της Ορχήστρας Segle XXI και της Ορχήστρας της Ακαδημίας Μπρούκνερ, με την οποία ερμηνεύει όλα τα συμφωνικά έργα του συνθέτη αυτού.

► Νίκος Νικόπουλος (φλάουτο)

Ο Νίκος Νικόπουλος είναι Α' κορυφαίος φλαουτίστας της Ορχήστρας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής και έχει παράλληλη δραστηριότητα ως σολίστ. Έχει επανειλημμένα συμπράξει με τις Κρατικές Ορχήστρες Αθηνών και Θεσσαλονίκης, την Καμεράτα, τις Συμφωνικές των Δήμων Αθηναίων και Θεσσαλονίκης, καθώς και με την Ορχήστρα Δωματίου της Βιέννης, τους Virtuosi di Praga, την Ορχήστρα Δωματίου του Πανεπιστημίου του Leeds, την Ορχήστρα Δωματίου της Ε.Λ.Σ. κ.α.

Γεννημένος στην Καβάλα, έκανε τα πρώτα του μουσικά βήματα στο Δημοτικό Ωδείο Καβάλας. Είναι απόφοιτος του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, του Ωδείου Αθηνών, του Royal Northern College of Music και του Πανεπιστημίου του Leeds, ενώ υπήρξε υπότροφος του Ι.Κ.Υ. Κυριότεροι δάσκαλοί του υπήρξαν οι R. Davis, P.

Lloyd, I. Macovei. Διατέλεσε μέλος της Φιλαρμονικής Νέων της Ευρώπης, πρώτο φλάουτο στην Ορχήστρα Νέων της Κ.Ο.Θ. και Α' κορυφαίος στη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης, ενώ έχει συνεργαστεί ως πρώτο φλάουτο με την Καμεράτα και την Κ.Ο.Θ. Με την αρπίστα Γωγώ Ξαγαρά συναποτελεί το «duo Χοριάμβος» με το οποίο εμφανίζονται σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και φεστιβάλ του εξωτερικού και με το οποίο έχουν δισκογραφική παρουσία. Συμμετείχε τακτικά στον Κύκλο Μουσικής Δωματίου του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, μετά από προσκλήσεις του Λ. Καβάκου, όπου έχει συνεργαστεί με διεθνούς φήμης προσωπικότητες. Έχει ενεργό ρόλο στην προώθηση του φλάουτου στην Ελλάδα ως ιδρυτικό μέλος της Αστικής -μη κερδοσκοπικής- Εταιρίας FluteArt, η οποία μεταξύ άλλων διοργανώνει το διεθνές φεστιβάλ πολλαπλών εκδηλώσεων Ημέρες Πλαγιάουλου. Διδάσκει στο κεντρικό τμήμα του Ωδείου «Φ. Νάκας» και σε σεμινάρια σε όλη τη χώρα. Το 2001 ήταν φιναλίστ και απέσπασε ειδικό βραβείο στο διεθνή διαγωνισμό JEUNESSES MUSICALES του Βουκουρεστίου. Την περίοδο αυτή ολοκληρώνει ένα σολιστικό μάστερ στο Πανεπιστήμιο των Τεχνών της Ζυρίχης με καθηγητή τον Matthias Ziegler.

► Γωγώ Ξαγαρά (άρπα)

Η Γωγώ Ξαγαρά σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και στο Ωδείο Atheaneum με τη Μαρία Μπιλντέα, από την τάξη της οποίας πήρε το Δίπλωμά της με άριστα και διάκριση εξαιρετικής επίδοσης τον Ιούνιο του 1998. Παράλληλα, σπούδασε στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. συνέχισε τις σπουδές της με την Eira Lynn Jones στο Royal Northern College of Music της Μ. Βρετανίας. Παρακολούθησε σεμινάρια άρπας στην Ελλάδα και στο εξωτερικό με δασκάλους αρπίστες, όπως Ion Ivan Roncea, Yolanda Condonassis, Liana Pasquali, David Watkins, Elizabeth Fontane Binoche, Fabrice Pierre.

Επί σειρά ετών συνεργάστηκε, ως πρώτη άρπα, με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης, αλλά και με τις περισσότερες συμφωνικές ορχήστρες της χώρας. Από το Σεπτέμβριο του 2001 είναι Α' Κορυφαία στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών. Ως σολίστ, έχει συμπράξει με την Καμεράτα στο Φεστιβάλ του Μικρού Θεάτρου της Επιδαύρου, την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης και την Ορχήστρα Εγχόρδων του Δήμου Λαμίας.

Με τον φλαουτίστα Νίκο Νικόπουλο αποτελούν το Duo Χοριάμβος, με το οποίο εμφανίζονται σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και φεστιβάλ του εξωτερικού. Τον Ιούλιο του 2005 το Duo Χοριάμβος εκπροσώπησε την Ελλάδα στο 9ο Παγκόσμιο Συνέδριο Άρπας που έγινε στο Δουβλίνο, ενώ τον Αύγουστο του 2008 εμφανίστηκαν στο διεθνές συμπόσιο φλάουτου που έγινε στην Αγγλία. Διδάσκει στο Ωδείο «Φ. ΝΑΚΑΣ».

* Felix Mendelssohn - Bartholdy (1809-1847)

Εισαγωγή «Το παραμύθι της όμορφης Μελουζίνας», έργο 32

Το παραμύθι της όμορφης Μελουζίνας, έργο 32 είναι μια 'Εισαγωγή συναυλίας' του Μέντελσον, την οποία έγραψε το 1833, αφού είχε παρακολουθήσει λίγο νωρίτερα στο Βερολίνο την όπερα *Μελουζίνα* του Κόνραντιν Κρόιτσερ (1780-1849). Οι 'εισαγωγές συναυλίας' ήταν δημοφιλή κομμάτια συνήθως προγραμματικού περιεχομένου στις αρχές του 19ου αιώνα και προορίζονταν αποκλειστικά για τις αίθουσες συναυλιών.

Ο Μέντελσον εμπνεύστηκε από την ιστορία της μυθικής Μελουζίνας, η οποία βασίζεται σε έναν ευρύτατα διαδεδομένο στην Ευρώπη μεσαιωνικό μύθο. Η Μελουζίνα μετατρέπεται κάθε Σάββατο σε γοργόνα, σαν τιμωρία, επειδή είχε κακομεταχειριστεί τον πατέρα της. Ο σύζυγός της την παντρεύτηκε υπό τον όρο ότι, ως τη συγκεκριμένη μέρα, δεν θα την κοιτάξει ποτέ, όταν εκείνη βρίσκεται στο δωμάτιό της. Όταν όμως ο άνδρας της ανακαλύπτει το μυστικό της, εκείνη θα παραμείνει ως το τέλος της γοργόνα.

Ο Μέντελσον πρωτοπαρουσίασε το έργο σε μια δεύτερη βερσιόν το Νοέμβριο του 1835 στο Gewandhaus της Λειψίας. Και ενώ ο Σούμαν έγραψε μια πολύ θετική κριτική για το έργο, επαινώντας τον ιδιαίτερα περιγραφικό χαρακτήρα της μουσικής (ο Σούμαν φανταζόταν «ψάρια με χρυσόλαμπρα λέπια, μαργαριτάρια σε ανοιχτά κοχύλια, μαγικά κάστρα»), ο Μέντελσον δεν συμφωνούσε καθόλου με τέτοιες περιγραφές· ο ίδιος θεώρησε το έργο περισσότερο ως απόδοση της ατμόσφαιρας, παρά συγκεκριμένη περιγραφή.

Το έργο ξεκινάει με ένα ευχάριστο εισαγωγικό τμήμα, όπου κυριαρχεί ένα μοτίβο που θυμίζει κύματα νερού, πάνω στο οποίο ξετυλίγεται μια ευγενική μελωδία, κυρίως στα φλάουτα. Ακολουθεί μια πολύ δραματική ενότητα, όπου επαναφέρεται η αρχική θεματική σε πιο μελαγχολική διάθεση. Στη συνέχεια δημιουργείται ξανά αναστάτωση, σαν να συγκρούονται το θέμα της δραματικής ενότητας με το αρχικό λυρικό. Στο τέλος επαναφέρεται το αρχικό θέμα και το έργο κλείνει σε ήρεμη ατμόσφαιρα. Το παραμύθι της όμορφης Μελουζίνας είναι ωραίο και χαρακτηριστικό για τον Μέντελσον και του αξίζει να ακούγεται πιο συχνά στις συναυλίες.

Evelin Voigtmann

* Lowell Liebermann (1961)

Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα, έργο 48

Ο Lowell Liebermann είναι από τους πιο πολυπαιγμένους και ηχογραφημένους Αμερικανούς συνθέτες της γενιάς του. Ορχήστρες ανά τον κόσμο έχουν ερμηνεύσει έργα του, όπως και πολλοί καταξιωμένοι καλλιτέχνες σαν τους Steven Isserlis, Garrick Ohlsson, Susan Graham, Charles Dutoit, James Levine, Mstislav Rostropovich και πολλοί άλλοι. Συνθέσεις του έχουν κυκλοφορήσει σε περισσότερους από ογδόντα δίσκους και σε περισσότερες από σαράντα δισκογραφικές εταιρείες. Τα δύο πρώτα του κοντσέρτα για πιάνο ηχογραφήθηκαν από τον Stephen Hough και την BBC Scottish Symphony, υπό την διεύθυνση του ίδιου του συνθέτη, για την Hyperion, δίσκος που βραβεύτηκε με Grammy. Ο συνθέτης έχει επίσης διευθύνει και τα δύο κοντσέρτα του για φλάουτο με τον James Galway και τους London Mozart Players για την BMG.

Ο Lowell Liebermann έχει συνθέσει και δύο όπερες, οι οποίες βρήκαν μεγάλη απήχηση στο κοινό: *Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ* που ήταν παραγγελία της Όπερας του Μόντε Κάρλο, όπου έγινε και η πρεμιέρα, καθώς και η *Miss Lonelyhearts*, πάνω σε ένα λιμπρέτο του J. D. McClatchy που είναι βασισμένο στο μυθιστόρημα του Nathanael West, κατόπιν παραγγελίας της Σχολής Julliard για τον εορτασμό των 100 χρόνων της. Ήταν ο πρώτος συνθέτης που κέρδισε το Composers' Invitational Award του Διαγωνισμού Πιάνου Van Cliburn, για το έργο του *Three Impromptus, Op. 68*.

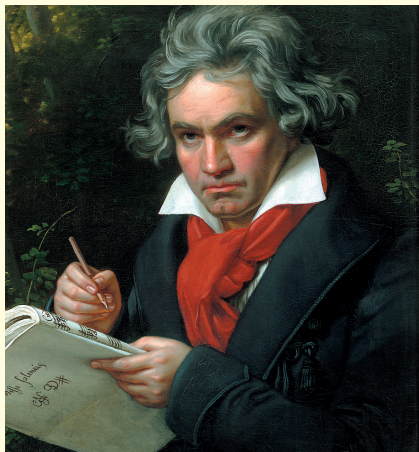
Ο Lowell Liebermann είναι ενεργός ως μάεστρος και πιανίστας. Έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως οι φλαουτίστες Sir James Galway, Jeffrey Khaner και Tara O'Connor, οι βιολιστές Ida Kavafian και Chantal Juillet, οι τσελίστες Andres Diaz και Peter Wiley και οι τραγουδιστές Robert White και Carole Farley σε χώρους όπως τα Carnegie Hall, Lincoln Center, London's Wigmore Hall και Berlin Philharmonie. Ο Lowell Liebermann είναι από το 2012 μέλος του Τμήματος Σύνθεσης του Κολλεγίου Μουσικής του Mannes, όπου και είναι διευθυντής του MACE (Mannes American Composers Ensemble), ενός συνόλου που εξειδικεύεται στην ερμηνεία έργων Αμερικανών συνθετών που βρίσκονται εν ζωή.

Το Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα έγινε κατόπιν παραγγελίας από μία ένωση καλλιτεχνών που αποτελούνταν από τον Hyun-Sun Na (άρπα), τη Φιλαρμονική της Φλόριντα, την Ορχήστρα της Μινεσότα, τη Συμφωνική του Σινσινάτι και τη Συμφωνική του Ντάλας. Το Κοντσέρτο περιλαμβάνει τα εξής όργανα: δύο όμποε, δύο κόρνα, τύμπανα, βιμπράφωνο, μαρίμπα, τσελέστα, πιάνο και έγχορδα. Αν αφαιρέσουμε τα κρουστά και το πιάνο, το συγκεκριμένο έργο έχει την ίδια ακριβώς ενορχήστρωση με το αντίστοιχο Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα του Mozart.

Το έργο είναι αφιερωμένο στον φλαουτίστα James Galway, που έδωσε και την πρεμιέρα του έργου μαζί με την αρπίστρια Kathy Kienzel και την Ορχήστρα της Μινεσότα την 1η Νοεμβρίου 1995. Ο James Galway είχε παραγγείλει και ερμηνεύσει για πρώτη φορά επίσης, το Κοντσέρτο για φλάουτο και ορχήστρα, έργο 39. Ενώ αυτό το έργο τονίζει ιδιαίτερα τις δεξιτεχνικές ικανότητες του φλάουτου, το Κοντσέρτο για φλάουτο και άρπα δίνει έμφαση στις λυρικές δυνατότητες των δύο οργάνων. Το Κοντσέρτο διαρκεί περίπου είκοσι λεπτά και αποτελείται από ένα μέρος χωρίς διακοπή. Η μορφή του είναι διμερής, και το αρμονικό και θεματικό υλικό της προκύπτει από την εναρκτήρια συνοδεία και τις αρχικές μελωδικές φράσεις του έργου.

Το Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα έχει ηχογραφηθεί με την εταιρεία BMG, με τον φλαουτίστα James Galway, τον αρπίστα Hyun-Sun Na και τους London Mozart Players, υπό τη διεύθυνση του ίδιου του συνθέτη.

Lowell Liebermann

* Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Συμφωνία αρ. 2 σε ΡΕ-Μείζονα, έργο 36

Όταν η Πρώτη Συμφωνία παίχθηκε το 1800 για πρώτη φορά στη Βιέννη, χαιρέτιστηκε με ενθουσιασμό και το όνομα του Μπετόβεν διαδόθηκε αστραπιαία σε ολόκληρη τη Γερμανία. Η επόμενη Συμφωνία του συνθέτη όμως, η Συμφωνία αρ.2 σε ΡΕ-μείζονα, έργο 36, που πρωτοεκτελέστηκε τρία χρόνια αργότερα, το 1803, δεν έτυχε της ίδιας θερμής υποδοχής. Χωρίς αμφιβολία η Δεύτερη Συμφωνία του Μπετόβεν απομακρύνεται ακόμη περισσότερο από το πρότυπο της κλασικής συμφωνίας. Στο κοινό φάνηκε περίεργη, τολμηρή και οι νεωτερισμοί της προκάλεσαν δυσαρέσκεια. Κανείς, φυσικά, την εποχή εκείνη δεν γνώριζε το τεράστιο βήμα προς τα εμπρός, που έμελλε να πραγματοποιήσει ο Μπετόβεν με την Τρίτη Συμφωνία του, την «Ηρωική», το έργο όπου για πρώτη φορά βρήκαν τη δυναμική τους εξωτερικές όλες οι συμφωνικές του ιδιορρυθμίες. Το ότι η Δεύτερη Συμφωνία θα ξένιζε το κοινό φαίνεται σε μας σήμερα αδιανόητο, αφού η γλώσσα και η δομή της μουσικής της, μας έχει γίνει πια τόσο οικεία.

Τα τέσσερα μέρη της 2ης Συμφωνίας είναι μεταξύ τους σφιχτοδεμένα. Η βασική κατευθυντήρια γραμμή του έργου αποπνέει υγεία και ζωντάνια. Ο κατοπινός δαιμονισμός του Μπετόβεν με την επιθετική, αυτοεπιδικώμενη επιμονή του, εμφανίζεται εδώ μονάχα αμυδρά και φευγαλέα. Μια αργή εισαγωγή προτάσσεται του πρώτου Allegro. Η ευχάριστη μελωδία, που κυλάει ήρεμα στην αρχή του Adagio molto, εκτοπίζεται από δυνάμεις απειλητικές: μία σκληρή ταυτοφωνία εμφανίζεται, προοιωνίζοντας όμως το κύριο θέμα της Ένατης Συμφωνίας. Η κατήφεια της σκηνης, ωστόσο, φωτίζεται αρκετά γρήγορα, καθώς από τα μπάσα αναδύεται η γλυκιά ελπίδα του θέματος του Allegro. Το δεύτερο θέμα είναι μια δροσερή μελωδία σε ρυθμό εμβατηρίου, που διατυπώνεται πρώτα από τα πνευστά και, στη συνέχεια, παίζεται θριαμβευτικά από ολόκληρη την ορχήστρα.

Το β' μέρος της Συμφωνίας έχει έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα. Το Larghetto αυτό, που χτίζεται πάνω από τις πιο θερμές μελωδίες του Μπετόβεν, υπήρξε ανέκαθεν δημοφιλές. Παίζεται πολλές φορές και μόνο σε συναυλίες «λαϊκής» μουσικής και γι' αυτό είναι ένα από τα πιο γνωστά κομμάτια του Μπετόβεν. Η υπέροχη μελωδία διαχέει αισθήματα ειρήνης και ευτυχίας, ενώ κατά την πορεία του μέρους έρχονται να αντιπαραταχθούν σ' αυτήν ιδέες, άλλοτε ονειρικές και ειδυλλιακές, άλλοτε πιο ζωηρές και παιχνιδιάρικες.

Το Scherzo είναι γεμάτο αυθόρμητο, βροντερό χιούμορ, ενώ το Finale αναβαθμίζει τη διάθεση της ζωηράδας στη διάσταση της πιο δυναμικής μεγαλοπρέπειας.

Gerhart von Westerman
μετάφραση: Κώστας Γριμάλδης

Από το βιβλίο του Gerhart von Westerman, Knaur's Konzertführer, München(1956), Th. Knaur Nachf. Verlag, σελ. 120-121.

► Οι Μουσικοί της Κ.Ο.Θ.

Καλλιτεχνικός Διευθυντής

Αλέξανδρος Μυράτ
Α' Βιολιά
Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου
Κορυφαίοι Α'
Μίκης Μιχαηλίδης
Γιώργος Πετρόπουλος
Θεόδωρος Πατσαλίδης
Tutti
Μαρία Σουέρεφ
Ευάγγελος Παπαδημήτρης
Εύη Δελφίνοπούλου
Κρυστάλλης Αρχοντής
Γιώργος Κανδυλίδης
Ανδρέας Παπανικολάου
Γκρέτα Παπά
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάππας
Στράτος Κακάμπουρας
Β' Βιολιά
Κορυφαίοι Α'
Ανθούλα Τζίμα
Κορυφαίοι Β'
Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ
Μπόγκοραντ
Tutti
Μίμης Τοπτσίδης
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κ ουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μικέλ Μιχαηλίδης
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Ίγγα Συμονίδου
Αναστασία Μισυρλή
Νίκος Τσανακός
Ιρέν Τοπούρια
Βιόλες

Κορυφαίοι Α'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά
Κορυφαίοι Β'
Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτση
Tutti
Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Βιολέτα Θεοδωρίδου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Θανάσης Σουργκούνης
Βιολοντσέλα
Κορυφαίοι Α'
Βασίλης Σαΐτης
Απόστολος Χανδράκης
Ντμίτρι Γκουντίμοβ
Κορυφαίοι Β'
Λίλα Μανώλα
Tutti
Βίκτωρ Δάβαρης
Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς
Κοντραμπάσα
Κορυφαίοι Α'
Χαράλαμπος Χειμαριός
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Χατζής
Ηρακλής Σουμελίδης
Tutti
Ελένη Μπουλασίκη
Ειρήνη Παντελίδου
Λεωνίδα Κυρίδης
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Φλάουτα
Κορυφαίοι Α'

Νικολός Δημόπουλος
Όθωνας Γκόγκας
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή
Tutti
Νίκος Κουκής
Όμποε
Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ
Ντάριο Σαρτόρι
Tutti
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου
Κλαρινέτα
Κορυφαίοι Α'
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Χρήστος Γραονίδης
Κορυφαίοι Β'
Πόλλα Σμιθ-Διαμαντή
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Tutti
Βασίλης Καρατζίβας
Φαγκότα
Κορυφαίοι Α'
Βασίλης Ζαρόγκας
Γιώργος Πολίτης
Κορυφαίοι Β'
Κώστας Βαβάλας
Μαρία Πουλιούδη
Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου
Κόρνα
Κορυφαίοι Α'
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Κορυφαίοι Β'
Βασίλης Βραδέλης
Παντελής Φειζός
Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος
Τρομπέτες
Κορυφαίοι Α'
Σπύρος Παπαδόπουλος
Γρηγόρης Νέτσκας
Κορυφαίοι Β'

Γιώργος Λασκαρίδης
Tutti
Δημήτρης Κουρατζίνος
Τρομπόνια
Κορυφαίοι Α'
Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνες
Κορυφαίοι Β'
Φώτης Δράκος
Γιώργος Κόκκορας
Tutti
Ευάγγελος Μπαλτάς
Τούμπα
Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Τηνιακούδης
Πάυλος Γεωργιάδης
Τύμπανα
Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Βίττης
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ
Κρουστά
Κορυφαίοι Β'
Κώστας Χανής
Tutti
Ελευθέριος Αγγουριδάκης
Ντέλια Μιχαηλίδου
Άρπα
Κορυφαίοι Α'
Κατερίνα Γίμα
Πιάνο
Κορυφαίοι Α'
Μαριλένα Λιακοπούλου
Έφορος Κ.Ο.Θ.
Ελένη Μπουλασίκη
Βοηθός Εφόρου Κ.Ο.Θ.
Εύη Δελφίνοπούλου
Σ.Μ.Υ.Κ.Ο.Θ.
Λ. Νίκης 73, 54622
Τηλ. 2310 257900 (εσωτ. 842)

* Οι μόνιμοι μουσικοί της Κ.Ο.Θ. αναφέρονται με σειρά αρχαιότητας

► Η Διοίκηση της Κ.Ο.Θ.

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ
E-mail: artisticdirector@tssso.gr

Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Κέλλυ Μιμηκοπούλου
E-mail: management@tssso.gr

Γραμματεία Καλλιτεχνικής
Διεύθυνσης
Μίνα Παπακωνσταντίνου
E-mail: secretary@tssso.gr

Υπεύθυνος Υλοποίησης
Προγραμματισμού
Φίλιππος Χατζησίμου
E-mail: philh@tssso.gr

Γραμματεία
Μαρία Νιμπί
E-mail: maria@tssso.gr
Νίκος Κυριακού
E-mail: nikos@tssso.gr

Λογιστήριο
Μανώλης Αδάμος
E-mail: economics@tssso.gr
Έφη Τερζή
E-mail: accounting@tssso.gr

Προβολή και Επικοινωνία-
Γραφείο Τύπου
Νίκος Κυριακού
E-mail: info@tssso.gr

Μουσικό Αρχείο - Βιβλιοθήκη
Θεοδώρα Καραμανίδου
Κατερίνα Καϊμάκη
E-mail: library@tssso.gr

Φροντιστές
Πέτρος Γιάντσης
Γιώργος Νιμπίς

Ταμείο Πώλησης Εισιτηρίων
Έλενα Παράσχου

► Εισιτήρια και συνδρομές
προπωλούνται:

- Εκδοτήριο Κ.Ο.Θ. στην Πλατεία
Αριστοτέλους

Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο 10:00-15:00
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή 10:00-14:00
& 17:00-21:00

Τηλέφωνο ταμείου Κ.Ο.Θ.
Τηλ. 2310 236990
Γίνονται δεκτές και πιστωτικές κάρτες

- Χ.Α.Ν. Θεσσαλονίκης
Ν. Γερμανού 1, 54621, Τηλ. 2310 241007

Δευτέρα-Παρασκευή 8:00-20:00
Σάββατο 8:00-14:00

- Χ.Α.Ν. Καλαμαριάς
Μουρουζηδών 12, 55132,
Τηλ. 2310 454700

Δευτέρα-Παρασκευή 9:00-13:00

Ισχύει Ευρωπαϊκή Κάρτα Νέων σε όλες
τις παραγωγές της Κ.Ο.Θ.

Η Κ.Ο.Θ. διατηρεί το δικαίωμα να
τροποποιήσει το πρόγραμμα.

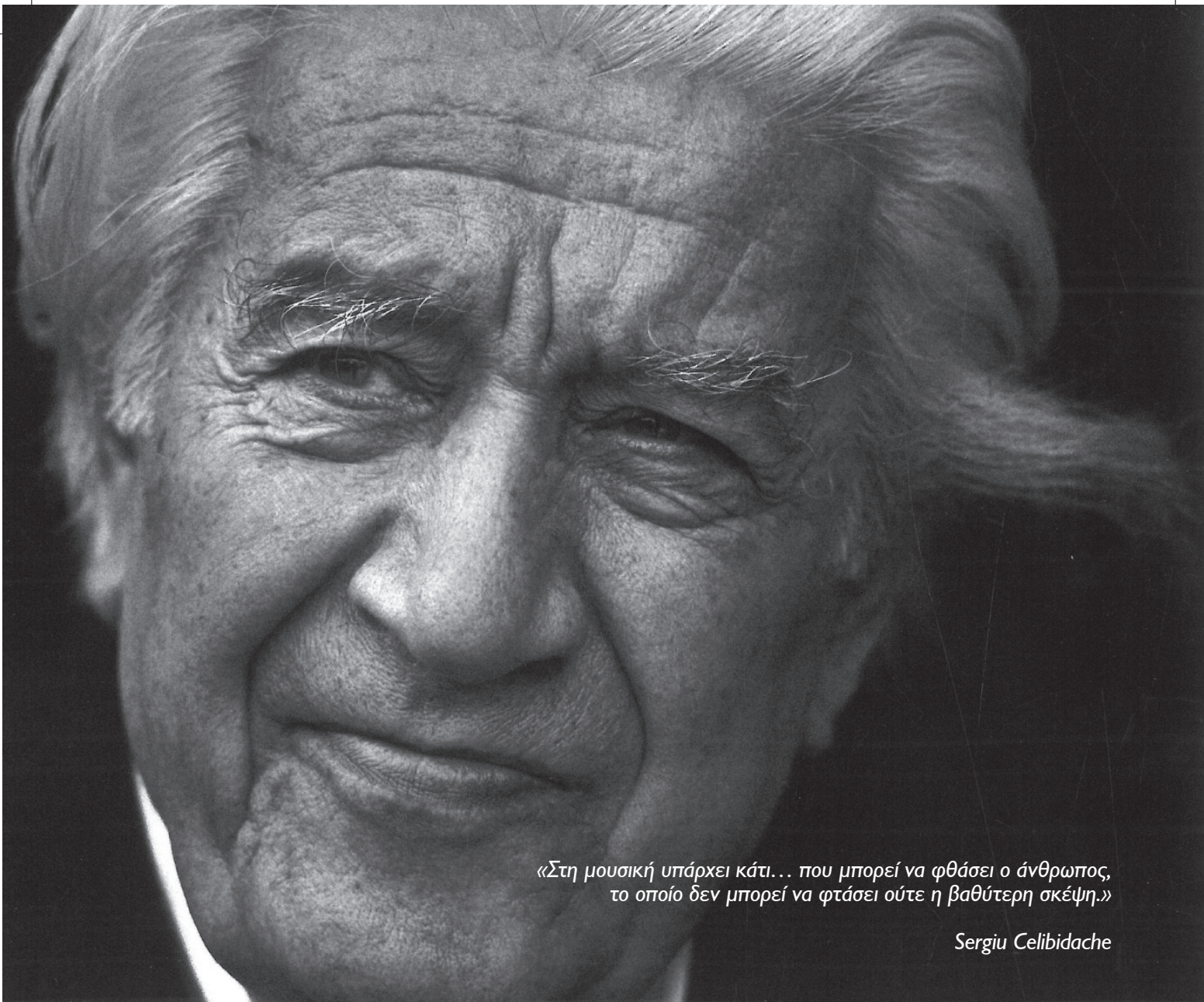
Η είσοδος μετά την έναρξη της
συναυλίας επιτρέπεται μόνο στο
διάλειμμα.

Η είσοδος στη συναυλία επιτρέπεται σε
παιδιά 6 ετών και άνω.

Απαγορεύεται αυστηρά η
βιντεοσκόπηση, η φωτογράφιση και η
μαγνητοφώνηση κατά τη διάρκεια της
συναυλίας.

Ακούτε την εκπομπή
«Συντροφιά με την ΚΟΘ»
κάθε Τετάρτη 19:00-20:00
στο Δημοτικό Ραδιόφωνο 100,6 fm
με τον Αρχιμήδη Παναγιωτίδη

«Στη μουσική υπάρχει κάτι... που μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος,
το οποίο δεν μπορεί να φτάσει ούτε η βαθύτερη σκέψη.»

Sergiu Celibidache

MI00

MI00

MI00

Ερωτικός
9.48

parallaxi*
www.parallaximag.gr

εξώστης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΡΤΑ
ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΣΤΗ ΣΑΒΑΝΑ

CLASSICAL RADIO

con fuoco

Le Palace
ART HOTEL
in the heart of Thessaloniki